

JAK VERČE NIKDO NEVĚŘIL

Mámina pohádková bytost, malý kvítkovrabec, vletěl do kuchyně a párkrát ji obletěl. Během toho rozhazoval zpod svých křídel květy. Dneska se rozhodl pro pomněnky. Jakmile dopadly Verče na obličej, připadalo jí, jako by už bylo léto, přestože teprve začalo jaro.

Kvítkovrabec se jmenoval Peregrin de Pellegrin, což znělo trochu nadutě, a navíc si to nikdo nedokázal zapamatovat. Proto mu všichni říkali Píp.

Za ním vstoupila do kuchyně mamka, která se jmenovala Pernila Brixová. Ještě pořád na sobě měla svou policejní uniformu, a jakmile si sundala čepici, vypadl z ní její dlouhý blondatý cop. Verče připadalo, že vypadá unaveně.

„My jsme *nedělali* tousty!“ vykřikl Filip.

„Opravdu ne?“ zeptala se mamka. Povytáhla obočí a pozorovala nakousnuté tousty.

Verča nechtěla, aby mamka taťkovi vynadala. „Dělali jsme je v toustovači,“ dodala rychle.

„I ty párky?“ zajímala se mamka.

Nikdo jí neodpověděl. Taťka seděl na lavici jako čtvrté dítě. Všichni mamku sledovali, když rozhodným krokem zamířila ke koši a vytáhla z něj prkýnko a ubrus. Nemělo smysl Pernile Brixové lhát. Mohla za to její pohádková bytost. Píp nebyl normální kvítkovrabec, jakého měla například Verčina učitelka hudby. Píp byl kvítkovrabec *dvoutykadláč*. Na čele mu vyrůstala dvě tykadélka a stejně jako jiným podobným kouzelným bytostem mu propůjčovala věštecké schopnosti. Viděl nejen skrze zdi, ale i dveře a odpadkové koše. Někdy to bylo užitečné, třeba když Verče hrozilo, že ve spánku spadne z patrové postele. Nebo když Jenda zasedl dálkové ovládání. Ale pokud člověk právě provedl něco zakázaného, bylo to spíš na obtíž.

Mamka se zhluboka nadechla. „Proboha, Jindřichu! Ty jsi nechal Jendu chrlit oheň kvůli večeři? To snad nemyslíš vážně!“

„Ach, Pernilo,“ řekl taťka.

„Nemyslím to přece špatně,“ dodala mamka. „Ale je to prostě nebezpečné. V práci řeším každý den požáry způsobené neopatrným zacházením s dračím ohněm.“

